

[Ellinger.]

pligtet; men hvis den kun er *midlertidig*, er Selskabet kun delvis forpligtet. Men hvad er Forskellen mellem en midlertidig og en permanent Flytning? Skulde en Brandskade indtræde ved en midlertidig Flytning, saa vil den forsikrede blot ved at meddele eller udtale, at Flytningen er permanent, kunne opnaa at komme ind under det 1ste Stykke og altsaa faa fuld Erstatning, hvorimod Erstatningen er formindsket i det andet Tilfælde. Jeg ved ikke, om den Forskel betyder noget, at der i 1ste Stykke tales om det Sted, hvor Sagerne befinder sig ved Forsikringens Tegning, men i 2det Stykke om Stedet, der er angivet i Policen.

I § 5 staar der, at naar Forsikringstageren hverken vidste eller burde vide, at en af ham givne Oplysning var urigtig, hæfter Selskabet, som om urigtig Oplysning ikke forelaa. Selskabet hæfter altsaa, selv om Oplysningen er urigtig, men det tillades dog ved Skadesforsikring Selskabet af opsigte Forsikringen med en Uges Varsel. Hvorfor skal det kun være ved Skadesforsikring, hvorfor skal det ikke ogsaa gælde ved Syge- og Ulykkesforsikring, at Selskabet faar en saadan Ret? Det kan være slemt nok, at Selskabet ved eventuel Skade skal hæfte for Risikoen, naar der er givet urigtige Oplysninger, men at forbyde Selskabet at skille sig af med en saadan Forsikring, naar det er konstateret, at Oplysningerne er urigtige, lader sig dog vist neppe gøre. I Anmærkningerne til Kommissionsbetænkningen hentydes der ganske vist til, at de paagældende Selskaber kan skaffe sig Dækning for Forøgelsen af Risikoen ved, at et Selskab saaledes ikke kan opsigte Forsikringen, og fordele Risikoforøgelsen paa samtlige Forsikringstagere, men det er dog alligevel en ejendommelig Fremgangsmaade, og der er heller ingen, der ved, hvor stor den Risiko egentlig vil blive; det maa erindres, at Syge- og Ulykkesforsikring tegnes uden forudgaaende Lægeundersøgelse, og der kan meget let i denne Bestemmelse være en stor Fristelse til at fortie Sygdomme, som ikke er aabenbare. Jeg tror derfor ikke, at man bør indføre dette i Loven, og der vil jo paalægges dem, som er fuldstændig sikre, hvor der altsaa ingen Risiko er, en Udgift i den Anledning.

I § 13 staar der, at bortset fra første Præmie, der skal betales, kan Selskabet opsigte Forsikringen, hvis en senere Præmie ikke betales inden en Uge efter, at Selskabet har rettet Paakrav derom til Forsikringstageren. Men hvornaar finder et

Paakrav Sted? I Almindelighed ydes Betalingen ved, at der kommer et Bud eller en Agent og præsenterer Regningen. Det vil derfor være overmaade vanskeligt at konstatere eller føre Bevis for, at Paakrav fandt Sted paa en bestemt Dag, og er det Tilfældet, vil navnlig et saa kort Tidsrum som en Uge være en urimelig kort Tid; det vilde være ganske anderledes naturligt at sætte f. Eks. en Uge — eller helst et længere Tidsrum, f. Eks. en fjorten Dages Tid — efter Forfaldsdagen. En tilsvarende Ændring bør sikkert ogsaa gennemføres i de følgende Paragraffer.

I § 14 staar:

„Betales første Præmie ikke efter Paakrav, der tidligst maa foretages paa Forfaldsdagen, ophører Selskabets Ansvar.“

Det vil være rigtigt der at udtale, at betales første Præmie ikke i rette Tid, er Selskabet fri for Ansvar. Naar nemlig et Ansvar „ophører“, maa det jo have været til Stede, ellers kan det ikke ophøre, og saaledes som Paragraffen er affattet, ser det ud, som om Selskabet har en Erstatningspligt overfor en Forsikringstager, som ikke har indløst og maaske slet ikke vil indløse sin Police, og Selskabet skal da bære en Risiko i Tidsrummet fra det Øjeblik, Forsikringen er tegnet, indtil Policen bliver udfærdiget og derefter præsenteret, men ikke betalt. Dette er dog ganske urimeligt, og Bestemmelsen bør derfor formuleres, som jeg nylig nævnte: at betales første Præmie ikke i rette Tid, er Selskabet fri for Ansvar.

§ 15 maa jeg anse for at være en uheldig Paragraf. Der staar:

„Naar der efter sket Paakrav er forløbet 3 Maaneder, uden at Præmien er betalt, ophører Aftalen uden Opsigelse, medmindre Selskabet har paabegyndt Retsforfølgning for at indtale Præmien. Fra saadan Retsforfølgnings Begyndelse genindtræder Selskabets Ansvar“.

Atter der gør jeg opmærksom paa, at „efter sket Paakrav“ bør ændres til „efter Forfaldsdagen“. Bestemmelsen om, at Selskabets Ansvar genindtræder, saa snart Retsforfølgning er paabegyndt, vil bevirke, at Selskabet, selv om Retssagen ikke fører til Præmiens Betaling, alligevel kommer til at bære Risikoen i hele det Tidsrum, hvor Retssagen staar paa. Det er en Bestemmelse, der fuldstændig tilsidesætter ethvert Hensyn til Selskabets Interesser, og derfor mener jeg ikke, den bør optages i Loven — den findes for øvrigt heller ikke i det finske eller svenske Udkast. Følgen